

ברנד סרינג - פרס המורה המצטיין ע"ש עמוס דה-שליט

אני מודה לוועדת הפרס על כך שבחרה בי, ומודה גם על עצם הפרס המיוחד - השתתפות בבית-ספר קיץ ב-CERN. אני שמח מאוד ומסוקן לקראת האירוע הזה.

אני מבקש להודות מקרב לב לפרופ' בת-שבע אלון, ראש המחלקה להוראת המדעים במכון ויצמן למדע, לפרופ' אבישי דקל ממכון רוקח לפיזיקה וליו"ר הרשות לקהילה ולנוער באוניברסיטה העברית. לפרופ' יגאל גלילי, ראש המחלקה להוראת המדעים באוניברסיטה העברית, ולדר' אשל אופיר, מנהל מרכז המעבדות ע"ש בלמונטה באוניברסיטה העברית, על כל העזרה והתמיכה שהעניקו לי.

אני חייב גם חוב גדול למקום העבודה שלי, התיכון הישראלי למדעים ולאמנויות בירושלים,

שבו מתנהל זה עשרים שנה ניסוי מרתק בהוראה, לצוות הפיזיקה של התיכון (חבורה מיוחדת מאוד של אנשי מקצוע מעולים) ובעיקר לתלמידיי, שבזכותם אני בא כל בוקר בשמחה לעבודה.

בעבודת ההוראה שלי אני נפגש עם תלמידים מסוג מסוים - תלמידים בעלי יכולת אקדמית ומוטיבציה גבוהות במיוחד. ברצוני להעיר בהזדמנות זו הערה בקשר לוויכוח המתנהל בשאלה, אם נכון ומוצדק להקדיש לאוכלוסייה זו תשומת לב ומשאבים מיוחדים.

לפני מספר ימים צפיתי בטלוויזיה בריאיון עם כלת פרס הנובל בכימיה של שנת 2009, פרופ' עדה יונת ממכון ויצמן למדע. כאשר נשאלה פרופ' יונת איזה מסר ברצונה להעביר לחוקרים צעירים, אמרה בערך כך: "זכרו שמחקר לא מבצעים בגלל שרוצים לזכות בפרס כלשהו, אלא בגלל שהוא מעניין מאוד."

בפרפראזה על אמירה זו אני טוען, שלתלמידים מוכשרים מאוד מקדישים תשומת לב מיוחדת לא רק מן המבט על מה ש"ייצא מהם" בעתיד, אלא (אולי בעיקר) ממבט על הצרכים המיוחדים שלהם בהיותם תלמידי בית-ספר. אילו מערכת החינוך בארץ אפשרה למוריה להקדיש לכל תלמידה ותלמיד את תשומת הלב הראויה ולחנך אותם בהתאם לצרכים המיוחדים שלהם, הייתה התשובה לשאלה דלעיל מובנת מאליה. בנוסף לכך לו קיבלו האוניברסיטאות תקציבים שיאפשרו להן לנהל מחקר בהתאם לפוטנציאל האקדמי שלהן, לא היינו צריכים לדאוג גם לפרסי נובל.

תודה רבה לכולכם וחג שמח!